

РЕШЕНИЕ

№ 173

гр. Варна, 13.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Милен П. Славов

Членове: Петя Ив. Петрова
Мария Кр. Маринова

при участието на секретаря Олга Ст. Желязкова
като разгледа докладваното от Петя Ив. Петрова Въззивно гражданско дело
№ 20233000500267 по описа за 2023 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по в.гр.д.267/2023 г. по описа на Варненския апелативен съд е образувано по въззивна жалба на П. Д. Я., подадена чрез адв. Т. П., против решение № 260003/09.03.2023 г., постановено по гр.д. № 967/2019 г. по описа на Варненския окръжен съд, с което по предявените от М. С. Х. срещу П. Д. Я. искове с правно осн. чл. 23, ал. 2 СК, е признато за установено: - че М. С. Х. е собственик на 9/10 ид. части от самостоятелен обект с идентификатор 10135.3517.13.1.75 по кадастралната карта и кадастралните регистри на град Варна, община Варна, област Варна, одобрени със Заповед № РД-18-64/16.05.2008 г. на ИД на АГКК, с адрес: гр. Варна, ул."Под игото" № 2, бл. 26, вх. Г, АПАРТАМЕНТ№ 75, находящ се в жилищна сграда, разположена в поземлен имот с идентификатор 10135.3517.13 с предназначение на самостоятелния обект: жилище апартамент, на едно ниво, състоящ се от: две спални, дневна, кухня, баня-тоалет, килер и входно антре с площ от 79.98 кв. метра, заедно с принадлежащото към апартамента избено помещение, с площ от 8.71 кв. метра при граници по предходен документ за собственост: от всички страни-коридор, горе-избени помещения от първи сутерен, като самото избено помещение е разположено на втори сутерен, както и 1,2342 % ид.ч. от общите части на сградата и от припадащата се част от правото на строеж върху държавно дворно място в 15-ти подрайон на град Варна; - че М. С. Х. е собственик на 9/10 ид. части от офис 1, част от апартамент 1, с одобрен екзекутив за разделяне, с идентификатор № 10135.1503.99.1.30 по

кадастрална скица одобрена със Заповед №РД 18-98 от 10.11.2008г. на ИД на АГКК, находящ се на партерния етаж на жилищната сграда на ул. "Коста М. Тюлев" №22 в град Варна, Община Варна, Област Варна, със застроена площ 39.12 кв. м., състоящ се от едно помещение, баня, с тоалетна и дворна тераса, заедно със съответните 3.55 % идеални части от общите части на сградата под №1 и правото на строеж върху ПИ с идентификатор №10135.1503.99, стар идентификатор УПИ 1-9, кв. 354, 10 микрорайон по плана на град Варна, целият с площ от 242 кв.м., при граници по скица: улица "Коста М. Тюлев", ул. "Радецки" и УПИ II-8; и П. Д. Я. е осъден да заплати на М. С. Х. сумата от 3 779, 23 лв. представляваща сторени по делото съдебно – деловодни разноски, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК.

Въззивникът е настоявал, че решението на окръжния съд е недопустимо, евентуално - неправилно като постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила, при нарушение на материалния закон и е необосновано. Молил е за обезсилването му, евентуално – за отмяната му и отхвърляне на исковете и за присъждане на разноски. Навел е следните оплаквания: - за недопустимост на решението: съдът разгледал и уважил исковете по чл.23, ал.2 СК, при наличие на отхвърляне на исковете за прогласяване на нищожност на споразумението, в зависимост от уважаването на които били предявени в евентуалност тези по чл.23, ал.2 СК; - съдът се произнесъл по нередовна искова молба – при наличие на противоречие в твърденията на ищцата, че процесните имоти са придобити изцяло с нейни лични средства и искането за установяване, че е собственик на 95% от тях; - предявеният иск, с оглед твърденията в исковата молба, бил за определяне на по-голям дял /95%/ от общото имущество на осн. чл.29, ал.3 СК и преклудиран съгл. по чл.31 СК; - за неправилност на решението: съдът погрешно анализирал събраните доказателства, като необосновано дал вяра единствено на свидетелските показания на водените от ищцата свидетели без да прецени, че същите са в пълно противоречие с останалия доказателствен материал, а дори и с изложеното в исковата молба за начина на осигуряване на средствата за закупуване на двата имота; съдът не взел предвид и не е анализирал събраните доказателства за доходите на ответника и получените от майка му средства и възможността му да осигури покупната цена за апартамента; съдът необосновано приел за доказано че "паричните средства за придобиване на жилището в размер на 21000 германски марки и 400000лв. са били подарени от бащата на М. Х. и с тях е платена продажната цена" при липсата на твърдения цената на апартамента да е 21000д.м. и 400000 лева; съдът погрешно приел, че е преклудирано възражението за дарени средства от родителите на ищцата в полза на семейството ѝ, а не лично на нея и не изложил мотиви по него; съдът при липсата на доказано притежание на средствата от родителите на ищцата и при противоречие между показанията на свидетеля св. Г. и твърденията на ищцата в отговора на искова молба по гр.дело 2872/2010г. на РС Шумен (че с погрешно изтеглените от банковата ѝ сметка суми е заплатила офиса), безкритично възприел изнесеното от

свидетеля, че лично взел от бащата на ищцата цялата сума, послужила за заплащане продажната цена на офиса и лично я броил в деня на сделката; неправилно съдът игнорирал признанието на ищцата, че ответникът е погасил задълженията ѝ по изпълнителното дело образувано срещу нея;

М. С. Х., чрез адв. П. Х., е подала писмен отговор на въззивната жалба, с който е оспорила същата и по съображения за неоснователност на оплакванията и такива за правилността на обжалваното решение е молила за потвърждаване на последното и за присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция всяка от страните е поддържала съответно въззивната жалба и отговора.

Съдът на осн. чл. 269 от ГПК, след като извърши служебна проверка, намира обжалваното решение за валидно и допустимо по следните съображения:

Производството пред окръжния съд е било образувано по искова молба на М. С. Х., с която срещу П. Д. Я. са предявени обективно кумулативно съединени искове по чл.23, ал.2 СК за приемане за установено, че ищцата е собственик въз основа на частична трансформация на лично имущество на 90 % от два недвижими имота, придобити през време на брака ѝ с ответника, а именно: САМОСТОЯТЕЛЕН ОБЕКТ с идентификатор 10135.3517.13. 1. 75 по кадастралната карта и кадастралните регистри на град Варна, община Варна, област Варна, одобрени със Заповед № РД-18-64/16.05.2008 г. на ИД на АГКК, с адрес: гр. Варна, ул."Под игото" № 2, бл. 26, вх. Г, АПАРТАМЕНТ№ 75, находящ се в жилищна сграда, разположена в поземлен имот с идентификатор 10135.3517.13, представляващ жилище от две спални, дневна, кухня, баня-тоалет, килер и входно антре с площ от 79.98 кв., заедно с принадлежащото към апартамента избено помещение, с площ от 8.71 кв. метра, разположено на втори сутерен, както и 1,2342 % ид.ч. от общите части на сградата и от припадащата се част от правото на строеж върху държавно дворно място в 15-ти подрайон на град Варна; ОФИС № 1, част от апартамент 1, с одобрен ексекутив за разделяне, с идентификатор № 10135.1503.99.1.30 по кадастрална скица одобрена със Заповед №РД 18-98 от 10.11.2008година на ИД на АГКК, находящ се на партерния етаж на жилищната сграда на ул. "Коста М. Тюлев" №22 в град Варна, Община Варна, Област Варна, със застроена площ 39.12 кв. м., състоящ се от едно помещение, баня, с тоалетна и дворна тераса, заедно със съответните 3.55 % идеални части от общите части на сградата под №1 и правото на строеж върху ПИ с идентификатор №10135.1503.99, стар идентификатор У ПИ 1-9, кв. 354, десети микрорайон по плана на град Варна, целият с площ от 242 кв.м., при граници по скица: улица "Коста М. Тюлев", ул. "Радецки" и УПИ II-8.

Ищцата е поддържала, че двата имота са придобити чрез договори за покупко- продажба, съответно на 22.05.1996 г. (за апартамента) и на 05.11.2009 г. (за офиса), сключени по време на брака ѝ с ответника,

продължил от 27.10.1991г. - до прекратяването му с развод с решение № 20240 от 15.04.2014г. по гр. дело № 17402 по описа за 2013 година на ВРС. Твърдяла е, че имотите са придобити изцяло с нейни лични средства – дарени й от родителите й пари за покупката им, като предвид направените пред брачния съд отстъпки по повод постигнатото споразумение за съсобственост на придобитото по време на брака имущество, е претендирала в настоящия процес за установяване на частична трансформация в придобиването на двата имота чрез влягане на лични средства и установяване, че те са нейна лична собственост до размер на 90 % от тях. Поддържала е също така, че в споразумението по бракоразводното дело са постигнали съгласие с ответника, че придобитите по време на брака им вещи ще останат в обикновена съсобственост, без да уточняват и посочват квотите в съсобствеността, но погрешно районният съд одобрил постигнато между страните споразумение с текст за равни квоти в съсобствеността, какъвто текст спогодбата им нямала. Затова, при изложените твърдения за липсата на спогодба по бракоразводното дело за квотите на бившите съпрузи в съсобствеността след прекратяване на брака, е настоявала че исковете по чл. 23, ал.2 СК са допустими.

Тези твърдения (за направени от ищцата отстъпки по повод споразумението по развода в насока на признаване на съсобственост с ответника в имуществото) са заявени в исковата молба, уточнявана в тази насока, и последователно са поддържани в хода на производството, предвид което не е налице противоречие между твърденията на ищцата за придобиването на имотите с нейни лични средства и искането за установяване само на частична трансформация. Исковата молба не е била нередовна и решението не е недопустимо, като оплакванията на въззивника в тази насока са неоснователни.

Твърденията в исковата молба обуславят предявени иски по чл. 23, ал.2 СК за преобразуване на лично имущество, като липсват фактически твърдения и съответно им искане, относими към хипотезата на чл. 29, ал.3 СК за определяне на по-голям дял на съпруга от общото имущество на единия съпруг поради значителен принос в придобиването. В този смисъл неприложима е и разпоредбата на чл. 31 СК, предвиждаща преклузивен срок за предявяване на иска по чл. 29, ал.3 СК и възражението за недопустимост на решението, поради произнасяне по преклудиран иск по чл. 29, ал.3 СК е неоснователно.

С поддържаната липса на уреждане в споразумението по чл. 49, ал. 4 от СК по гр. дело № 17402 по описа за 2013 година на ВРС на квотите в съсобствеността на бившите съпрузи след прекратяване на брака и с твърдения за погрешно отразяване на воля на страните за равни квоти в решението на районния съд (№ 2040/15.04.2014 г. на Районен съд Варна) за одобряване на споразумението, ищцата е обосновала допустимостта на исковете по чл. 23, ал.2 СК.

Ищцата е предявила и иски за нищожност на постигнатото с

ответника споразумение за уреждане на имуществените им отношения в бракоразводния процес, одобрено с решение № 2040/15.04.2014 година на Районен съд - Варна, в частта, в която е посочено, че придобитото по време на брака имущество, остава в обща съсобственост, при "равни квоти", поради противоречие със закона, на основание чл. 26, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД и поради липса на съгласие между страните, на основание чл. 26, ал. 2, пр. 2 от ЗЗД, които са отделени за разглеждане в друго производство – това по в гр. д. № 902/2019 г., приключило с отхвърлянето им с решение № 60222 от 7.01.2022 г. на ВКС по гр. д. № 279/2021 г., IV г. о. В мотивите на решението е казано, че извършените от съда, при възпроизвеждането на споразумението, промени не са такива направени от страните по него, поради което не стават част от договореното между тях. Тъй като тези промени не са част от споразумението и не са извършени по волята на страните по него, те не могат да бъдат обявявани за нищожни по смисъла на чл. 26, ал. 1, пр. 1 и чл. 26, ал. 2, пр. 2 от ЗЗД. При спор относно действителното съдържание на споразумението значение има постигнатото между самите страни такова, така както е постигнато и представено пред съда или документирано в протокола от съдебното заседание, а не промененото от съда. Неточното възпроизвеждане на споразумението в решението за прекратяване на брака, независимо дали се дължи на техническа грешка или извършено от съда тълкуване, а също така и непълното възпроизвеждане представляват пороци на решението, които могат да бъдат отстранени по реда на чл. 247 от ГПК (променените клаузи да бъдат приведени в съответствие със споразумението, а добавените такива да отпаднат), съответно чл. 250 от ГПК (съдът да се произнесе по пропуснатите клаузи). Дори и такива производства да не бъдат проведени или исканията за тях да не бъдат уважени това не лишава страната от възможността да се позове на споразумението, което тя счита за действително.

В случая, релевантно за настоящото дело е позоваването на ищцата на точния текст на постигнатото от страните споразумение в бракоразводния процес, като видно от представения по делото протокол от съдебното заседание от 10.04.2014 г. по гр.д. № 17402/2013 г. на ВРС, страните са постигнали съгласие по т.9, че „придобитото по време на брака имущество остава в обикновена съсобственост“. Т.е. съгласие и уреждане на имуществените отношения при равни квоти в съсобствеността те нямат. Затова е доказан по настоящото дело правния интерес от водене на исковете по чл. 23, ал.2 СК.

Няма формирана сила на пресъдено нещо по тези искове, защото предходно воденото производство по гр.д.№1876/2017 г. по описа на Варненския окръжен съд, с предмет исковете на М. С. Х. против П. Д. Я. по чл.23, ал.1 СК, е приключило с прекратяване на производството поради недопустимост на исковете. Там, при претенция за пълна трансформация на лично имущество, ищцата се е позовала на решението на районния съд № 2040/15.04.2014 г., с което е било утвърдено споразумението им за имуществените отношения при прекратяване на брака, съдържащо текста за

равни квоти в съсобствеността, а щом в споразумението съпрузите са изразили воля какви да са квотите им в съсобствеността, предвиденото в чл.9 и чл.20а ЗЗД и законовата възможност за вещно –транслативен ефект на споразумението с решението за развод, изключват в следващ исков процес да се установява пълна трансформация на лично имущество или различни квоти. Настоящото дело е различно, защото ищцата се е позовала и е доказала, че в постигнатото по бракоразводното дело споразумение за имуществените отношения на съпрузите след прекратяване на брака, липсва постигнато съгласие за равни квоти в съсобствеността. Затова и съгласно даденото разрешение с Тълкувателно решение № 3 от 29.11.2018 г. на ВКС по т. д. № 3/2015 г., ОСГК, след като в утвърденото от бракоразводния съд споразумение по чл. 49, ал. 4 или чл. 51, ал. 1 СК от 2009 г., съпрузите са уговорили, че придобитият през време на брака имот остава съсобствен помежду им, без да са посочили изрично обема на правата си в съсобствеността, е допустимо в последващ исков процес да се установява по-голям дял на единия съпруг на основание частична трансформация на негово лично имущество по чл. 23, ал. 2 СК от 2009 г.

Предвид позоваването от ищцата в настоящото производство на действителното споразумение, заявените претенции по чл. 23, ал.2 СК не са в условия на евентуалност, нито са обусловени от уважаване на отделените искове за нищожност на споразумението, предмет на гр.д.№1876/2017 г. по описа на Варненския окръжен съд и не са недопустими на това основание. Затова и оплакванията на въззивника, че съдът разгледал и уважил исковите по чл.23, ал.2 СК, при наличие на отхвърляне на исковите за прогласяване на нищожност на споразумението, в зависимост от уважаването на които били предявени в евентуалност тези по чл.23, ал.2 СК, са неоснователни.

По правилността на решението, съдът намира следното:

Установено е по делото, че страните са сключили граждански брак на 27.10.1991г. С договор за покупко - продажба, обективиран в нотариален акт № 90, том XVI, дело № 4389 от 1996 г. на нотариус Орлин Стефанов, вписан в СВ вх. рег. № 4279, том 121, 221, Ю.Е.Ц. и Д.К.Ц. са продали на ответника П. Д. Я., (по време на брака му с ищцата М. С. Я.а) собствения си апартамент № 75 в гр.Варна, ул. „Под игото“ №2, бл.26, вх.Г, ет.1. Реално заплатената цена по сделката, съгласно приетото за безспорно установено между страните по настоящото дело, е в размер на 21 000 дойче марки и 400 000 (неденоминирани) лв. С договор за покупко – продажба, сключен с нотариален акт № 79, том V, рег.№ 9962, дело № 867/2009 г. на нотариус Огнян Шарабански, вписан службата по вписванията – Варна вх.рег.22236 от 06.11.2009 г., акт №113, том LXIII, дело № 13626, Д.Д.А. е продала на М. С. Я.а (по време на брака ѝ с ответника) офис №1 на партерен етаж на жилищна сграда в гр.Варна, ул.“Коста М.Тюлев“ №22. Действително уговорената и платена по сделката цена е в размер на 26 500 евро, според приетото по делото за безспорно между страните обстоятелство. Бракът на страните по делото е сключен при действието на Семейния кодекс от 1968 г. и е прекратен

по време на сега действащия Семейен кодекс от 2009 г. с решение № 2040/15.04.2014 г. на Районен съд - Варна по гр. дело № 17402 по описа за 2013 година на ВРС. По делото няма твърдения страните да са избрали законов режим на разделност, нито да са сключили брачен договор по реда на този кодекс (бракът е бил заварен по смисъла на § 4 от ПЗР на СК в сила от 01.10.2009 г.).

По иска по чл. 23, ал.2 СК за апартамента:

В исковата си молба ищцата е поддържала: че цената на сделката, договорена по предварителен договор е 21000 германски марки равняващи се на 1722000 неденоминирани лева, като в хода на производството е признала и прието за безспорно установено е, че цената на апартамента е 21 000 дойче марки и 400 000 (неденоминирани) лв.; че цената по сделката е платена изцяло със средства на родителите ѝ и дядо ѝ; че преди сделката, на 20.05.1996 г. баща ѝ изтеглил от ТБ "ОББ" АД град Шумен, от ТБ "Балканбанк" АД, град Шумен и от "Банка ДСК" ЕАД, град Шумен, общо сумата от 270128,60 лева, а останалата сума до пълния размер и 21000 германски марки била дарена от дядо ѝ, който отглеждал разсад в оранжерии и разполагал със средства, който държал у дома; че на сделката пристигнали баща ѝ С.Х.Х., брат ѝ Х.С.Х. и майка ѝ Д.Д.Х., които донесли изцяло сумата за сделката и я предали в кантората на посредниците по сделката; че родителите ѝ коментирали с ответника, че подаряват тези пари на ищцата и той не възразил; че в нотариалния акт били вписани имената на ответника, защото документът за самоличност на ищцата не бил сменен. В хода на производството ищцата е променила твърдението си за причините за вписването на ответника в нотариалния акт.

Ответникът е оспорил иска и твърденията на ищцата, че сумата е платена с дарени от близките ѝ средства, като е признал участието им до размер на 3300 д.м., а за останалата сума от 21 000 д.м. е поддържал да е платена изцяло с негови лични средства, включително и подарени такива от неговата майка след продажба през 1992 г. на собствен апартамент и вложени в депозити и управлявани до 1996 г. Той сключил и предварителния договор за продажбата. Настоявал е, че именно поради това, че тази цена на апартамента е била осигурена и платена от него, той е вписан като купувач в нотариалния акт, а дарените от бащата на ищцата средства били в полза на семейството (последните твърдения – заявени своевременно от ответника пред първата инстанция с отговора на исковата молба и с молбата на л. 196 от делото преди първото съдебно заседание).

Последователно в практиката на ВКС, обективизирана в решение № 172 от 7.11.2019 г. на ВКС по гр. д. № 71/2019 г., I г. о., ГК, решение № 45 от 31.03.2021 г. на ВКС по гр. д. № 4551/2019 г., II г. о., ГК, решение № 347 от 15.10.2012 г. по гр. д. № 1071/2011 г. на ВКС, IV г., решение № 88 от 24.07.2015 г. по гр. д. № 1112/2015 г. на ВКС, II г. о., решение № 828 от 20.12.2010 г. по гр. д. № 1477/2010, на ВКС, IV г., решение № 129 от

04.05.2011 г. на ВКС по гр.д. № 89/2010 г., IV г. и др. цитирани в тези решения, се приема, че придобиването на имот само на името на единия съпруг изключва трансформацията на лично имущество за другия. Когато се придобива на името на единия съпруг, може да възникне или съпружеска имуществена общност, или трансформация за придобиващия съпруг. С какво намерение друг е платил цената, е без значение за правото на собственост. Ако платилият цената е имал намерение да надари придобиващия съпруг – придобиващият съпруг става собственик по дарение, а ако платилият цената е имал намерение да го кредитира – придобиващият съпруг дължи връщане на заема. Правната норма, уреждаща преобразуването на лично имущество се отнася само до съпруга, който участва като страна – приобретател във възмездна правна сделка за придобиване на вещни права. Само участник в придобивната сделка може да опровергава презумпцията за съвместен принос. Плащането на цената от единия съпруг няма значение за правото на собственост, ако той не е страна по сделката, а титуляр на придобитото право е само другият съпруг и че в този случай произходът на средствата за заплащане на цената е без значение. В описаната хипотеза, освен чрез уредената от семейните кодекси от 1985 г. (отм.) и от 2009 г. съпружеска имуществена общност, не могат да се придобиват вещни права от съпруга, който не е участник в сделката. А трансформацията на лично имущество от страна на приобретателя по възмездната правна сделка изключва съпружеска имуществена общност. Следва да се отбележи и че в посоченото решение № 88 от 24.07.2015 г. по гр. д. № 1112/2015 г. на ВКС, II г. о. изрично и мотивирано е проведено разграничение между разглеждания случай и предметния обхват на разрешението на т. 4 от ТР № 5/25.12.2014 г. по т. д. № 5/2013 г. на ОСГТК на ВКС, в което е разгледана друга хипотеза - придобиване чрез покупко-продажба на името на двамата съпрузи.

В случая, процесното жилище е придобито през време на брака на страните по делото чрез договор за покупко-продажба и купувач по сделката е само ответникът, като ищцата не фигурира като купувач. При това положение и при посоченото по-горе разрешение, ищцата участва в собствеността, тъй като имотът се придобива в съпружеска имуществена общност, но не може да претендира трансформация на лично имущество. В случая не се твърди по делото и не се доказва персонална симулация по сделката за ищцата (в смисъл, че договорът с продавачите е сключен с нея като купувач), като твърденията ѝ за причините и мотивите ѝ да не бъде вписана като страна по сделката, са без значение.

Затова, искът по чл. 23, ал.2 СК за апартамента, се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

По иска по чл. 23, ал.2 СК за офиса:

Лични са вещните права, придобити по време на брака изцяло или отчасти с лично имущество, съгласно разпоредбата на чл. 23 от СК, като за основателността на иска е необходимо ищецът да обори презумпцията за

съвместен принос.

Уважаването на иск с правно основание чл. 23 СК предполага ищецът да докаже при условията на пълно и главно доказване в процеса следните предпоставки: 1) придобивната стойност на спорната вещ, 2) размерът на вложените средства, които имат извънбрачен (личен) произход и са еквивалентни на придобивната стойност на придобитата вещ (изцяло или отчасти) и 3) влягането на тези средства при придобиването на вещта. Изводът на съда, че произходът на вложените средства е личен (извънбрачен) не може да почива на предположения.

В исковата си молба, ищцата е твърдяла, че цената за придобития през време на брака офис е 26 500 евро и тя ѝ е била дарена изцяло от родителите ѝ. Сумата от 20 000 евро ѝ е била дарена от родителите ѝ за покупка на офиса, но тъй като не намерила веднага помещение, ги вложила в свои банкови сметки и оперирала с тях, а през лятото на 2009 г. ги изтеглила и ги върнала на родителите си, понеже сделката не се състояла поради заболяване на продавача. На 05.11.2009 г. изтеглила от банковата сметка на майка си сумата от 4000 евро, а останалата сума от 22 500 евро е взела от село от родителите си, които били добавили (към 20 000 евро) още 2 500 евро. В табличен вид към исковата молба е посочила датите и размерите на изтеглени средства от посочени банки в периода от 10.07.2009 г. до 05.11.2009 г. без уточнение на конкретната сметка и титуляра. В хода на производството е поддържала това твърдение, като в молбата на л.134, т.8, е заявила, че получила от родителите си като дарение пари за закупуване на офиса, които влягала по срочни депозити през годините и е изтеглила през лятото на 2009 г. и поради отлагане на сделката ги предала на родителите си. В съдебно заседание на 03.02.2023 г., чрез адв. Х. е посочила, че оперирала със средства на родителите си, които внасяла по свои сметки. Тези средства изтеглила през лятото на 2009 г., но сделката не се състояла и тя ги оставила при родителите си да ги съхраняват до момента в който те отново са ѝ ги предали. Във връзка с указанията на настоящата инстанция в определение от 10.07.2023 г. ищцата да поясни твърденията си в исковата молба досежно офиса на ул. "Коста М. Тюлев" №22 в град Варна, закупен на 05.11.2009 г., като посочи: - на коя дата родителите ѝ са ѝ дарили сумата от 20 000 евро за покупката на офиса, (твърдяна като върната им през лятото на 2009 г.); кой е внесъл същата, евентуално какви части от сумата, с посочен размер и по кои конкретни банкови сметки на ищцата и в коя банка; от кои сметки е изтеглена от ищцата през лятото на 2009 г. сумата от 20 000 евро, евентуално какви части от нея (от сумата от 20 000 евро) и кога тези суми са върнати на родителите ѝ (в периода от лятото на 2009 г.), с писмена молба от 24.07.2023 г. ищцата е посочила, че дарението е станало в деня преди сделката, както и че с дарени от родителите ѝ на части средства в период от 3-4 години е оперирала по свои банкови сметки, за да събере тази сума, набрана по банковите ѝ сметки, като уточнението било идентично с това, което е направила на исковата молба по в.гр.д. № 589/2018 г. на ВАпС. Посочила е, че събраните суми били по нейни

сметки, както и че тя е внасяла сумите и тя ги е теглила, като крайната набрана сума в размер на 20 000 евро „от дарения“ и набрана лихва върнала на родителите си. Сумата от 4000 евро изтеглила от сметка на майка си Д. Х. в деня на сделката. Сумите, които изтеглила от сметките си през лятото, върнала на родителите си и те останали при тях до деня преди сделката, когато те ѝ дарили 22 500 евро. Твърдения за даване от родителите и внасяне на сумите по сметките ѝ в периода 3-4 години преди сделката, ищцата не е направила.

Ответникът П. Я. е оспорил иска, като е посочил, че сумата за сделката е платена от сметки на семейството и от спестявания от негови заплати, като е оспорил твърдението за дарение от родителите на ищцата, както и че цялата сума е платена в деня на сделката. Посочил е, че още при сключването на предварителния договор е платил 2 500 евро капаро и осигурил сумата от 12 000 евро от лични спестявания до 2009г., а след това и още 6 000 евро. Посочил е, че част от сумата за сделката в размер на 8 000 евро бившата му съпруга изтеглила неправомерно от „ЕКСПРЕСБАНК“ АД и била осъдена да я върне, като задължението ѝ по изпълнителното дело погасил лично той. Посочил е, че по гр.д. № 2872/2010г. по описа на РС – Шумен, ищцата признала, че неправомерно изтеглената сума от 8 000 евро вложила в покупката на офиса.

За преобразуването на лично имущество по чл. 23 СК правно значение имат влагането на средства при придобиването на вещта и източникът на вложените средства. С ТР № 5 от 29.12.2014 г. по т. д. № 5/2013 г. на ОСГТК на ВКС е прието, че придобитото през време на брака, независимо на чие име е придобито е с характера на вложените в придобиването средства. Всеки съпруг има възможност да предяви иска, като установи чрез пълно и главно доказване личния характер на вложените в придобиването средства. Главното доказване има за предмет факти, за които доказващият носи доказателствена тежест, а пълното цели да създаде сигурно убеждение на съда в истинността или неистинността на съответното фактическо твърдение.

Предварителният договор за покупката на офиса е сключен на 12.08.2009 г. и купувач по него е ищцата. Уговорено е сключването на окончателен договор до 30.01.2010 г. при цена 26 500 евро, от която 2 500 евро са били платени при подписването му (в тази насока е изявлението в договора, имащо характер на разписка), а плащането на останалите суми в размер на 12 500 евро -до края на м.08.2009 г. и 11 500 евро - до 30.01.2010 г. при изповядване на сделката. Окончателният договор е сключен на 06.11.2009 г. и купувач по него е ищцата (в брак с ответника към този момент).

Подкрепено от писмените доказателства по делото е твърдението на ищцата, че в периода от 10.07.2009 г. до 20.08.2009 г. от банковите ѝ сметки в три банки са изтеглени сумите, посочени в приложената таблица, в общ размер надхвърлящ цената по сделката. Доказано е също така, че част от сумите, изтеглени от нея на 12.08.2009г. от сметката ѝ в СЖЕкспресбанк АД,

общо 8 012,06 евро, са изтеглени неправомерно, без наличност по сметката, за което тя е осъдена от банката за връщането ѝ с решение по гр.д. № 2872/2010 г. на ШРС. Установено е също така с показанията на св. Г. (приятел на ищцата), че в деня преди сключването на окончателния договор, по молба на ищцата, свидетелят заедно със сина ѝ, посетил дома на родителите ѝ в с. Дибеч и взел от баща ѝ сума около 22 000 евро. В деня на сделката, придружавана от свидетеля Г. ищцата изтеглила от сметка на майка си сумата от 4 000 евро. Според свидетеля, цялата сума броена преди сделката, заедно с взетите от баща ѝ и изтеглените от сметката на майка ѝ била около 27 000 евро, които той лично преброил. Твърденията на ищцата, че цялата цена е платена в дена на сделката, се опровергават от установеното с изявлението на продавача в предварителния договор плащане на сумата от 2 500 евро при подписване на предварителния договор и разколебават показанията на свидетеля за размера на броените при сделката средства. За неправомерно изтеглената от ищцата сума на 12.08.2009 г. в общ размер от 8 012,06 евро е доказано, че същата не е с произход от дарени на ищцата средства, тъй като тя е сума на банката, като ищцата не е имала наличност по сметката в посочения размер. Извън това, за всички изтеглени суми от сметките на ищцата в периода лятото на 2009 г., за които се твърди че са били с произход от дарени ѝ от родителите средства в години преди сделката, ищцата не е доказала дарението им. Напротив, предаването на изтеглените от нейните сметки - на родителите ѝ суми в периода на лятото на 2009 г. (според поддържаните твърдения) не доказва, че тези суми имат сочения произход и са суми от дарения, направени от родителите ѝ в период преди години (според поясненията в последната уточнителна молба 3-4 години). Не се твърди изобщо тези суми да са внесени преди години от родителите ѝ по сметките ѝ, нито се твърди и не се доказва кога и в какви размери са ѝ били предавани (евентуално на ръка) в годините като дарение за нея, за да би се приело поддържаното от нея, че изтеглените през лятото на 2009 г. и предадени на родителите ѝ средства „да ги пазят“ са с произход от даренията ѝ такива в период от около 3-4 години преди това. Именно защото сумите са с произход от нейните сметки в банки и няма данни за друг произход, несъстоятелно е и твърдението в последната уточнителна молба, че дарението е направено от родителите ѝ в деня преди сделката с върнатите им пари. Изтеглянето на сумата от 4 000 евро от сметка на майка ѝ, е направено от ищцата по силата на упълномощаването ѝ да борава с тези сметки, но няма доказателства за изразена воля за надаряване с нея. Освен това влягането на сумата в цената по сделката не е доказано, предвид несъответствието в установеното заплащане на капарото от 2 500 евро още при подписване на предварителния договор и остатъка за доплащане от 24 000 евро и сочения от свидетеля Г. размер на преброените средства за цената при окончателния договор в размер на 27 000 евро (за който факт съдът не му дава вяра). Всичко изложено, води до извода, че по делото не е доказано, че продажната цена е платена с дарени на ищцата от родителите ѝ средства. Ищцата не е

провела главно и пълно доказване на твърдяната трансформация на нейни лични средства при придобиване на процесния имот, т. е. че сочената сума като нейни средства е вложена при придобиването на имота. Поради липса на извършено пълно и главно доказване от ищцата, съдът намира, че искът по чл. 23, ал.2 СК за частична трансформация и собственост за 9/10 от офиса не е доказан и следва да бъде отхвърлен.

Предвид изложеното, като е достигнал до различен резултат в обжалваното решение, окръжният съд е постановил неправилен съдебен акт, който следва да бъде отменен и вместо това – исковете отхвърлени.

С оглед изхода от спора и на основание чл.78, ал.3 ГПК М. С. Х. следва да заплати на П. Д. Я. сторените от последния разноски в двете инстанции: за първоинстанционното производство сумата от 4 000 лв. - платено адвокатско възнаграждение; за въззивното производство сумата от 589,62 лв. - платена държавна такса и сумата от 2 600 лв. - адвокатско възнаграждение.

По изложените съображения, Апелативен съд - гр.Варна,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260003/09.03.2023 г., постановено по гр.д. № 967/2019 г. по описа на Варненския окръжен съд, като вместо това **ПОСТАНОВИ:**

ОТХВЪРЛЯ предявените от М. С. Х. срещу П. Д. Я. искове на осн. чл. 23, ал. 2 СК за признаване за установено, въз основа на частична трансформация на лично имущество: - че М. С. Х. е собственик на 9/10 ид. части от самостоятелен обект с идентификатор 10135.3517.13.1.75 по кадастралната карта и кадастралните регистри на град Варна, община Варна, област Варна, одобрени със Заповед № РД-18-64/16.05.2008 г. на ИД на АГКК, с адрес: гр. Варна, ул."Под игото" № 2, бл. 26, вх. Г, **АПАРТАМЕНТ № 75**, находящ се в жилищна сграда, разположена в поземлен имот с идентификатор 10135.3517.13 с предназначение на самостоятелния обект: жилище апартамент, на едно ниво, състоящ се от: две спални, дневна, кухня, баня-тоалет, килер и входно антре с площ от 79.98 кв. метра, заедно с принадлежащото към апартамента избено помещение, с площ от 8.71 кв. метра при граници по предходен документ за собственост: от всички страни-коридор, горе-избени помещения от първи сутерен, като самото избено помещение е разположено на втори сутерен, както и 1,2342 % ид.ч. от общите части на сградата и от припадащата се част от правото на строеж върху държавно дворно място в 15-ти подрайон на град Варна; - че М. С. Х. е собственик на 9/10 ид. части от **ОФИС 1**, част от апартамент 1, с одобрен ексекутив за разделяне, с идентификатор № 10135.1503.99.1.30 по кадастрална скица одобрена със Заповед №РД 18-98 от 10.11.2008г. на ИД на АГКК, находящ се на партерния етаж на жилищната сграда на ул. "Коста М. Тюлев" №22 в град Варна, Община Варна, Област Варна, със застроена площ

39.12 кв. м., състоящ се от едно помещение, баня, с тоалетна и дворна тераса, заедно със съответните 3.55 % идеални части от общите части на сградата под №1 и правото на строеж върху ПИ с идентификатор №10135.1503.99, стар идентификатор УПИ 1-9, кв. 354, 10 микрорайон по плана на град Варна, целият с площ от 242 кв.м., при граници по скица: улица "Коста М. Тюлев", ул. "Радецки" и УПИ II-8;

ОСЪЖДА М. С. Х., ЕГН *****, с настоящ адрес: гр. Варна, ул. "Неофит Рилски" № 72, ап. 5 да заплати на П. Д. Я., ЕГН *****, гр. Варна, кв. "Свети Иван Рилски" 26, вх. Г, ет. 1, ап. 75, сторените от последния разноси в двете инстанции: за първоинстанционното производство сумата от 4 000 лв. - платено адвокатско възнаграждение; за въззивното производство - сумата от 589,62 лв. – платена държавна такса и сумата от 2 600 лв. за адвокатско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчването на препис от него на страните и при условията на чл.280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____